

Streszczenie

Rytualizacja śmierci. Tożsamości Ameryki Łacińskiej w konceptualnych praktykach Alfredo Portillosa

Jak na nowo zinterpretować latynoamerykańskie dyskursy tożsamościowe, które naznaczyły artystyczne i polityczne praktyki lat 70.? Jak ocenić na nowo ich osiągnięcia i zreinterpretować w neoliberalnym i zglobalizowanym świecie lat 90., opierając się na wybranych propozycjach estetycznych argentyńskiego artysty Alfredo Portillosa? W jaki sposób emancypacyjne moce takich praktyk reaktywują się i funkcjonują we współczesnym kontekście? Propozycja refleksji teoretycznej dotyczącej działalności artystycznej Alfredo Portillosa ma na celu reinterpretację procesów obiegu, waloryzacji i lektury niektórych prac pominiętych w czasie tworzenia relacji historiograficznej na temat „Grupo de los Trece”, a następnie CAyC (Buenos Aires). Proponowane przemyślenia odnoszą się do różnych zakresów estetyki regionalnej w poszukiwaniu tożsamości w Ameryce Łacińskiej i ich związków z różnymi kontekstami politycznymi.

Po raz pierwszy tożsamość narracyjna została przyjęta przez artystę w 1973 roku, kiedy podczas czwartej edycji „Salón Premio Paolini” zaprezentował dzieło ukazujące akrylową pustelnię. Bardzo wymowny był tytuł pracy, który pojawił się w katalogu „Urna pogrzebowa poległych na wyzwolenie Ameryki Łacińskiej” (*Urna funeraria de los caídos por la Liberación Latinoamericana*). Ta pierwsza propozycja semantyczno-pojęciowa, w której zawiera się osobliwość materii charakterystycznej dla religijności ludowej, stała się elementem obecnym we wszystkich rytuałach prezentowanych przez Alfredo Portillosa (także w ostatnim).

tłum. Ewa Kubiak